

Іван ЦІЛУЙКО – сучасний український поет, перекладач, краєзнавець, книгознавець. Народився 4 вересня 1958 року на хуторі Писарщина поблизу села Біленченківка Гадяцького району Полтавської області. Навчався в Лієпайському морехідному училищі, служив у війську, працював трактористом. Закінчив філологічний факультет Київського національного університету імені Т. Г. Шевченка (1986), аспірантуру Інституту літератури НАН Вірменії імені М. Абеґяна (1989). Працював у Київському літературно-меморіальному музеї Лесі Українки. Викладав курс української культури в Національному технічному університеті «Київський політехнічний інститут».

Автор низки публікацій у періодиці, збірки поезій «Мушля» (2009). Лауреат фестивалю авторської пісні «Лесині джерела» (Гадяч, 2007), де виконав пісні на власні слова.

* * *

Заховатися б у мушлю
і слухати себе:
Кожен порух душі...
Бути там довго-довго...
А час скрапує перлинами...
Настане весна.
Струмки понесуть
спогоди у море.
Таке синє-синє,
аж душа змерзне.
Але я того не злякаюся,
Бо мені буде так добре,
Як ще ніколи не було...

* * *

Лише світла тінь на видноколі,
Потаємне слово на вустах,
І душа, що спрагло прагне волі,
Наче білий птах у небесах.

* * *

О музо кохання, розрадо й надіє,
Я раб твій назавжди, навек.
Живу в нереальності, тільки у мріях,
І часу давно втратив лік.

Світанків чарівних бузкового цвіту
Тобі лиш одній принесу.
Одна ти у мене на всім білім світі
І більше нікого. Знесу,

Здолаю, стерплю, перемучусь, зігрію
Єдину тебе в самоті,
Єдину на світі, найкращу надію
В моєму самотнім житті.

ДИПТИХ

1

Мене зустріла і усміхнулась,
Сказала щиро на самоті:
– Чого мовчиш, від мене криєшся,
Кого зустрів у своїм житті?
– Не сподівайся, – промовив гірко, –
До тебе більше не повернусь.
Я замість тебе самотню зірку
Знайшов у небі і не журюсь.

2

Твоїх очей п'янила глибина,
Їх ніжний смуток серце розтривожив,
І душу висотав до дна,
Усі думки стриножив,
В полон узяв... І я навіки твій
Одвічний бранець – іншого не хочу.
Нехай палають із-під вії
Твої чарівні неповторні очі!
Тебе не бачив я, ніколи не стрічав
І голосу не чув, та добре знаю:
Твоє життя, як вічності свіча,
В очах душі вогнем святим палає.

* * *

Лебедем до тебе злину тихо,
Під вікном тужливо заячу.
О моя єдина світла втіхо,
Я без тебе в небо не злечу.

Не здолаю грізне понадхмар'я,
В самоті відради не знайду.
Так, один-однісінький без пари,
Склавши крила, долілиць паду.

І ніхто від того не заплаче
І не зронить співчутливих слів.
Тільки життєлюбний соловейко
Свій на мить припинить ніжний спів.

* * *

Ти – моя надія і безвілля,
Ніч і день, як гріх і каяття.
Послана Перстом Святої Волі,
Щоб не згасли наші почуття.

На безмежжі страчених ілюзій,
В хаосі людської суєти,
Одинокий птах на сонцекрузі,
Міряю думками засвіти.

Перелети, лети і печалі –
Все здолаю, лише б ти була
Срібною, прозорою, святою,
Як вода цілюща з джерела.

САМОТНІСТЬ

Гірка омана давніх днів,
Де ранки буйнотрав'ям
Скакують.
Забута ніжність почуттів
Уже не манить, а відлякує.

Відколосилось літо жнив,
Відколосали трави росами,
Вже не приходиш ти у сни,
В думки піснями стоголосими.

Бо я не сам і ти не ти,
А лише зболена самотність.
Самотніх слів позасвіти,
Що вже заходять в невагомість.

* * *

Тихий часу плин долає вечір,
Догорає зранена свіча.
У самотність вимріяв я втечу,
Без стрічань і болісних прощань.

Може, так воно усе й минеться,
Як минувся власний родовід,
І в тривозі серце не заб'ється,
І душа не згіркне від зневір.

Хоч без тебе я краплина в морі,
Порошинка в безмірі ночей.
На людських загублених просторах
Я незрячий без твоїх очей.

* * *

Я до тебе повернуся знову
Крізь гірку задуху віщих снів.
Тільки ти не промайни повз мене,
Як колись було. Я так хотів

Лиш тебе, тебе одну зустріти,
Щоб докруг нікого не було.
Тільки ти і я та сонце вічне
Дарувало нам своє тепло...

Я про тебе мріяв на чужині,
Кленучи самотні вечори.
Краялося серце щохвилини,
Викидало тугу на вітри.

Завивала осінь понад гори,
Гуркотом повзла над містом мла...
Раптом зрозумів, що вже ніколи
Не відчую я твого тепла.

* * *

Брала воду із криниці,
Чисту воду дзвінкову!
Запросила до світлиці –
Сон чи мрії наяву?

І не знав, як бути-жити –
День зайшов за небокрай.
Чи забути, чи любити?
Грай, музико, далі грай!

* * *

В краю чарівнім і казковім,
Де зорі падають в траву,
Де лине пісня колискова,
Я із стражданнями живу.

Злетіти б вільним птахом в небо,
Не повертатися сюди.
Нехай і так – втечу від тебе
Самотнім птахом назавжди.

* * *

Вічні пошуки –
Часу дотики
До оголених
Підошов.

Хоч і вік шукай,
Пролетить мій вік.
Я тебе шукав –
Не знайшов.

Очі стрілили
В далеч весняну,
У твою весну.
Не зустрілись ми,

Та тебе одну
Бачу в снах своїх,
В снах загублених...
В сум очей твоїх
Я залюблений...

* * *

Лілеє, леліє, лебідко!
З весни прилітаєш у сни,
Тебе виглядаю нізвідки.
Та в серці лунають пісні
Твої, що самотні блукають
Без ласки твоєї й тепла,
Я й сам вже про тебе не знаю
І знати не хочу.

Хай зла
Недоля, що нас розлучила,
Плете павутиння в п'ятьмі...
У мене ще виростуть крила,
Вуста заговорять німі.

* * *

Я до тебе прийшов,
лісу, друже єдиний!
Як до храму святого
добра і краси,
Щоб думками вплестися
в густе верховиння
І відбитись в промінні
дзвінкої роси.
І збагнути не можу,
як жив я без тебе,
Без твоїх білокрилих
і ніжних беріз
І крислатих дубів,
цих атлантів, що небо,
Дужим віттям підперли...
Якби ж то я міг
Твою мову палку
ще тоді зрозуміти –
Я б не смів промінять
на міську суєту
Ту єдину стежину,
що в серці жила.
Ту єдину дорогу
до джерела.

ПРЕЗЕНТУЄМО НОВЕ ВИДАННЯ

Мистецьке гроно. Альманах культурно-мистецької спілки Гадяцького краю та Гадяцького райкомунпрофспілки працівників освіти і науки України. – Гадяч : видавництво «Гадяч», 2013. – 64 с.

Черговий випуск альманаху традиційно вміщує краєзнавчий і літературно-мистецький матеріал, ознайомлює читачів із новими здобутками освітян і науковців Гадяцького краю, висвітлює перші напрацювання молодих дослідників.

Так, спраглим художнього слова радимо прочитати поетичну добірку В. Шевченка, ліричну поему «Полиновий трунок любові» Г. Литовець-Гайдаш, комедію «Отака історія нашого народу» Н. Крамаренко. Шанувальників музики привернуть до себе твори В. Близнюка, В. Бондаренко, В. Рубана. А допитливі інтелектуали, зокрема старші школярі, мають нагоду ознайомитися з науковими відкриттями своїх однолітків та педагогів у галузях краєзнавства (В. Кочур, С. Маслово, І. Чайка), літературознавства (А. Петрик, В. Кравченко), народознавства (В. Лисоконь, Н. Козороз), релігієзнавства (Л. Лобода, Л. Васюта). Крім того, видання публікує історичну розвідку «Злеті і падіння гетьмана Івана Брюховецького» К. Кулик й автобіографічний нарис «Золоті дні мого дитячого віку» незабутньої Олени Пчілки. Та, як завжди, приваблює своїм художнім оформленням.

Для широкого кола читачів.